

שבת החודש

חזוקה און עצות זיך צו באנייען
אין דינען דעם אייבערשטן

פונדאסניי לערנען יעדן טאג די הייליגע תורה

חסרון, "אבל בעיני יש בהשכחה מעלה גדולה", אבער ביי מיר איז שכל א גרויסע מעלה, "כי אם לא היתה שכלה, לא היה אפשר לעשות שום דבר בעבודת ה'", ווייל ווען עס וואלט ווען נישט געווען שכלה - וואלט מען נישט געקענט דינען דעם אייבערשטן, מען וואלט נישט אויפגעהערט צו טראכטן פונעם פארגאנגענהייט, פון די דורכפאלער און פראבלעמען וואס מען איז דורך, און דאס וואלט געמאכט אז דער מענטש זאל נישט וועלן נאכאמאל פרויבירן צו זיין אן ערליכער איד, אבער יעצט אז עס איז דא שכלה, קען מען זיך באנייען און אנהייבן פונדאסניי.

קוק נישט אויף צוריק, אז מען קוקט אויף צוריק ווערט מען צעדריקט, קוק אויף היינט, טראכט וואס קען איך היינט טון צו מאכן א נחת רוח פארן אייבערשטן? ווייל אין דעם ליגט די הצלחה פונעם מענטש. דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ו חלק א, סימן רעב), אויפן פסוק (תהלים צה, ז): "היום אם בקלו תשמעו", "זה כלל גדול בעבודת השם, שלא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום", ווען א מענטש וויל אנהייבן עפעס צו טון - סיי ברוחניות און סיי בגשמיות - דארף ער געדענקען דעם כלל: צו קוקן נאר אויפן היינטיגן טאג; ווייל ווען מען וויל אנהייבן דינען דעם אייבערשטן דאכט זיך פארן מענטש אז ער נעמט אויף זיך א שווערע לאסט, און דאס ברענגט דעם מענטש צו טראכטן אז מען קען נישט נעמען די עבודה, אבער אז מען טראכט נאר פונעם היינטיגן טאג - איז עס בכלל נישט שווער; מיט דעם טייטשט דער רבי: "היום אם בקלו תשמעו", "היום דיקא, והבו, עיני שם."

די וואך ליינט מען פרשת החודש, זאלסטו זיך זייער שטארקן און זיך אויפפרישן אין עבודת השם, ווייל צדיקים זאגן אז פרשת החודש איז א גוטע צייט זיך צו באנייען און זיך אויפפרישן אין עבודת השם און נישט זיין אלט; דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ו, סימן נא): "אין טוב להיות זקן", עס איז נישט גוט צו זיין אלט, "הו חסיד זקן, הו צדיק זקן", סיי אן אלטער חסיד, סיי אן אלטער צדיק - איז נישט גוט צו זיין; מען דארף זיך באנייען יעדן טאג אנצוהייבן פונדאסניי דינען דעם אייבערשטן.

הייב אן פונדאסניי לערנען יעדן טאג די הייליגע תורה, מאך זיך א קביעות צו לערנען יעדן טאג א בלאט גמרא, דער הייליגער צדיק רבי שלמה מ'זוועהיל זכותו יגן עלינו האט זיך אויסגעדריקט: "א מענטש וואס לערנט נישט א בלאט גמרא, יענעם טאג האט ער א פנים ווי א הונט, השם ישמרנו", און אמאל האט ער געשריגן צום גבאי ער זאל שנעל קומען ווייל א הונט איז אין שטוב, און ווען דער גבאי האט געפרעגט: "וואו איז די הונט?" האט ער געוויזן: "דער מענטש זעט אויס ווי א הונט", השם ישמרנו; זאלסטו זיך באנייען און אנהייבן לערנען גמרא, מאך זיך א קביעות צו לערנען אין א סדר א בלאט גמרא נאך א בלאט, און אז דו קומסט אן צו א שטיקל גמרא וואס דו פארשטייט נישט - זאלסטו זיך נישט אפשטעלן, נאר לערן ווייטער אין א סדר.

אך הייב אן פונדאסניי

דער עיקר דארף מען זיך האלטן אין איין מחדש זיין, פונדאסניי אנהייבן דינען דעם אייבערשטן. דער רבי האט דערציילט (שבחי הר"ו סימן ה-ו), אז ביי אים איז

טראכט נאר פונעם היינטיגן טאג

די וואך ליינט מען פרשת החודש, דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ו, סימן כו): "אצל העולם השכלה היא חסרון גדול בעיניהם", ביי די וועלט איז שכלה א

שטענדיג אזוי געווען, ער האט זיך אלץ באגייט, און אויך אין זיינע יונגע יארן ווען ער האט אנגעהויבן דינען דעם אייבערשטן און ער האט געשפירט ווי ער איז אראפגעפאלן - האט ער זיך צוריק אויפגעהויבן און געזאגט: "איך הייב אן פונדאסניי", כאילו ער האט נאך קיינמאל נישט געטון די עבודה; "וכו בכל פעם ופעם, תמיד היה רגיל להתחיל מחדש", אזוי פלעגט דער רבי אלץ אנהייבן פונדאסניי, "והיה לו כמה התחלות ביום אחד", אין איין טאג האט ער אפאר מאל נאכאמאל אנגעהויבן פון פריש, "שגם ביום אחד לפעמים נפל מעבודתו והיה מתחיל מחדש וכו כמה פעמים ביום אחד", אפילו אין איין טאג אליינס האט ער זיך שטענדיג באגייט; דאס איז די אידישע וועג, דאס איז די וועג ווי אזוי מען קען זוכה זיין צו ווערן אן ערליכער איד, א גרויסער צדיק.

דער עיקר זאלסטו אויפזוכן דאס גוטס וואס דער אייבערשטער טוט מיט דיר; דער אייבערשטער טוט אזויפיל גוטס מיט יעדן מענטש, און אנשטאט קרעכצן און זיך אפרעדן אויף וואס עס פעלט - דארף מען עוסק זיין אין דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן, ווייל ווי מער מען דאנקט דעם אייבערשטן - אלץ מער ישועות קומט אויפן מענטש. מוהרנ"ת זאגט: "ווען א מענטש רעדט זיך אפ, זאגט מען אין הימל: 'קוקט אן דעם מענטש, מען געבט אים גוטס און ער רעדט זיך אפ, לאמיר אים ווייזן וואס מיינט שלעכט', אבער ווען א מענטש דאנקט דעם אייבערשטן, זאגט מען אין הימל: 'קוקט אן דעם מענטש, ער איז פרייליך און דאנקבאר, לאמיר אים ווייזן וואס מיינט גוט', און מען געבט אים אלע ישועות.

פארגעס די עבירות, פריי זיך מיט די מצוות

אפילו דו ביסט געפאלן אין די טיפע אפגרונד, דו געפינסט זיך אין שאל תחתית רחמנא לצלן, פון וואס דו האסט אלץ עובר געווען, זאלסטו וויסן אז אויב דו וועסט פון די רגע אויפהערן טראכטן פון די אלע זאכן וואס דו האסט עובר געווען, און דו וועסט זיך אנהייבן מחיה זיין מיט די גוטע זאכן וואס דו האסט זוכה געווען צו טון; מיט דיין ציצית, תפילין, תורה, תפלה, צדקה, שבת וכו' און דו וועסט זיך זייער פרייען מיט דעם - קענסטו זוכה זיין אז אלע דייער עבירות וועט איבערגעדרייט ווערן צו זכותים, און דו וועסט ארויפגיין העכער און העכער, ביז דו וועסט נכלל ווערן אינעם אייבערשטן.

אבער וויסן זאלסטו אז דער סמ"ך מ"ם וועט נישט צולאזן דו זאלסט זיך אנהייבן פרייען, ער וועט קומען צו דיר מיט א פארשטעלאכץ, ער וועט דיר זאגן: 'טאקע, דורך שמחה קען מען אנקומען צו גאר הויכע מדריגות, אבער דאס מיינט מען נישט דיר, ווייל דו ביסט שוין א פארטיגער, דיר העלפט שוין גארנישט; זאלסטו וויסן ליבער ברודער אז דאס איז נישט אמת, ווייל אויך דו קענסט נאך ארויסגיין פון אלע טמאות און ווערן א גרויסער צדיק; באגיי זיך, הייב אן פון די רגע זיך פרייען מיט די גוטע זאכן וואס דו האסט שוין געטון.

לאז זיך נישט פארנארן פונעם סמ"ך מ"ם, וויסן זאלסטו ער האט אפאר וועגן ווי אזוי ער קומט צום מענטש, אמאל קומט ער צום מענטש מיט א פארשטעלאכץ, ער פארשטעלט זיך מיט מצות, ער קומט מיט א פרומע פנים, כאילו עס איז א גרויסע מדריגה צו זיין דערביטערט און צעקלאפט, און אזוי ווארפט ער אריין דעם איד אין שאל תחתית, דורך עצבות ומרה שחורה; ברודער אנטלויף פון די מרירות, הייב זיך אן צו פרייען מיט דייער גוטע זאכן - וועסטו אריינגיין אין די קדושה.

אויספארגן שמחה

די וואך שבת החודש - ווען מען בענטשט ראש חודש ניסן - קען מען זוכה זיין צו פועל'ן ישועות אין אלעס וואס מען דארף. מען זאגט ביים דאווענען (ויצרות פון מוסף): "החודש אשר ישועות בו מקיפות", צדיקים טייטשן: 'מקיפות' איז א לשון פון (אבות ג, ב): 'החנוני מקיף', א לשון פון בארגן, מען בארגט אויס אין דעם חודש ישועות פאר יעדן איינעם; אפילו דער וואס האט נישט קיין זכותים קען אויך בעטן דעם אייבערשטן אויף בארג א ישועה.

אויך קען מען אויספארגן שמחה פון שפעטער, אפילו ווען מען האט גארנישט, מען ליגט אין חובות, מען ווארט אויף ישועות - קען מען זיך פרייען אויף בארג. אזוי ווי ר' אהרן קיבלטשער, אן ארעמאן; ער האט געהאט א שטוב מיט פיר ליידדיגע ווענט, ער האט גארנישט געהאט אין שטוב, און אלץ איז ער פרייליך געווען; ווען מען האט אים געפרעגט: "פון ווי האסטו די כחות צו זיין פרייליך, האסטו דאך גארנישט?!" האט ער געזאגט: "איך גלייב אז איין טאג וועט נאר זיין גוט, דעמאלט וועט די שמחה זיין בשלמות, בארג איך אויס שמחה פון דעמאלט אויף יעצט."

על כן טייערער ברודער, הארציגער חבר, זיי פרייליך, בארג אויס שמחה, זוף אויף די חסדים פונעם אייבערשטן, זוף אויף אין די ענגשאפט ווי דער אייבערשטער מאכט ברייט און דאנק אים און לויב אים; ווייל ווי מער מען דאנקט דעם אייבערשטן - אלץ נענטער ווערט מען צום אייבערשטן.

אין בין געבינדן אין תפיסה ביי די טומאה

דעם שבת בענטשט מען חודש ניסן, חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ראש השנה יא): "בניסן נגאלו", אין ניסן זענען אונזערע עלטערן אויסגעלייזט געווארן פון מצרים, "בניסן עתידיו ליגאל", און אין חודש ניסן וועלן מיר אויסגעלייזט ווערן; דאס מיינט מען די גרויסע גאולה וואס משיח וועט אונז אלע אויסלייזן, און אויף מיינט דאס די גאולה פרטית; יעדער איינער קען זוכה זיין צו אויסגעלייזט ווערן פון זיינע שווערע נסיונות און שלעכטע תאוות, ווייל אין חודש ניסן קומט אראפ א הייליגקייט אויף יעדן איינעם.

ווי אזוי ווערט מען אויסגעלייזט פון די שווערע נסיונות? דורך תפלה והתבודדות, דורך זיך אויסרעדן דאס הארץ מיטן אייבערשטן אויף די אייגענע שפראך, די שפראך וואס מען איז געוואוינט צו רעדן. דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ו חלק ב, סימן כה): "התבודדות הוא מעלה עליונה וגדולה מן הכל", דאס שמועסן מיטן אייבערשטן אויף די אייגענע שפראך איז זייער א גרויסע זאך, עס איז העכער אלעס; דעריבער זאלסטו טון די הייליגע עבודה, גיי אין א פלאץ וואו קיינער איז נישט דארט, שמועס אויס דיין הארץ, בעט דעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער האב רחמנות אויף מיר, איך וויל אזוי שטארק זיין אן ערליכער איד, איך וויל נישט טון שלעכטע זאכן, וואס זאל איך טון אז איך האב שווערע ביטערע נסיונות, איך שפיר זיך ווי איך בין געבינדן אין תפיסה ביי די טומאה, העלף מיר איך זאל ארויסגיין פון מיינע תאוות רעות, העלף מיר איך זאל דין דינען, איך זאל נאר טון דיין ווילן"; אזוי זאלסטו בעטן דעם אייבערשטן, און לייג צו דיין אייגענע תפלות; וועסטו ארויסגיין פון דיין אייגענע גלות.

געווען קאלט און טרוקן, יעצט קענען מיר זיך באנייען

די וואך איז שבת החודש, מען בענטשט ראש חודש ניסן, מען גייט אריין אין די זומער חדשים; נאך א לאנגע קאלטע ווינטער וואס אלע ביימער זענען

געווען טרוקן - הייבט זיך יעצט אן א נייע צייט, עס הייבט אן וואקסן פירות, עס קומען ארויס די בלעטלעך; דאס לערנט אונז אז אפילו דורכאויס אזא לאנגע צייט זענען מיר געווען קאלט און טרוקן - קענען מיר יעצט זיך באנייען און צוריק אנהייבן דינען דעם אייבערשטן מיט חיות און שמחה.

ליבער ברודער, הייב אן דיין טאג מיט גיין אין שול, טו נישט גארנישט איידער דו גייסט אין שול. דער רבי זאגט (שיחות הר"ו, סימן לא), עס איז ריכטיג מען זאל גלייך אינדערפרי דאווענען, ווייל דאווענען איז אזוי גרויס און טייער, און אויב מען שטופט דאס אפ, קען זיין מען וועט פארפאסן דאס דאווענען, דעריבער דארף מען דאווענען וואס פריער.

זיי זיך מקבל זיין צו דאווענען שחרית מנחה מעריב מיט מנין; אז מען דאווענט מיט מנין איז מען ממשיך אויף זיך די השגחה עליונה. די הייליגע חכמים זאגן (ברכות ו): "כל הרגיל לבא לבית הכנסת ולא בא יום אחד הקדוש ברוך הוא משאיל בו", ווען א מענטש דאווענט יעדן טאג מיט מנין און איין טאג פארפעלט ער צו קומען אין שול, פרגעט דער אייבערשטער אויף דעם מענטש, פארוואס איז ער נישט געקומען אין שול? און דער אייבערשטער העלפט אים ער זאל ווייטער קענען קומען, ער נעמט אוועק פונעם מענטש זיין פראבלעם.

גיי מיט ציצית און טו אן תפילין, און דער עיקר זאלסטו זיך פרייען מיט די הייליגע מצות. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (מנחות מג): "כל שיש לו תפילין בראשו ותפילין בזרועו וציצית בבגדו ומזוזה בפתחו הכל בחיזוק שלא יחטא", ווער עס טוט אן תפילין און גייט מיט ציצית און האט א מזוזה אין שטוב - וועט זיכער נישט זינדיגן; ווייל אז מען פרייט זיך אז מען האט די זכיה צו טון די הייליגע מצות - באקומט מען א שמירה עליונה, מען ווערט אפגעהיטן פון אלעם שלעכט.

א שידוך האט נאר מיטן אייבערשטן

דעם שבת בענטשן מיר חודש ניסן, דער מנהג ביי אונז איז צו ליינען אין די ערשטע צוועלף טעג די פרשה פון די נשיאים (פרשת נשא, פון חמישי ביז סוף פרשה), עס איז מסוגל פאר אסאך זאכן, בפרט פאר בחורים און מיידלעך וואס דארפן א שידוך. ווייל דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות חתון, סימן ו): "מי שקשה לו למצא זוגו, ירגיל את עצמו לקרות בקרבנות הנשיאים", וועם עס גייט שווער צו טרעפן א שידוך זאל זאגן די

"קרבנות הנשיאים"; איז זיכער אין די טעג וואס מען ליינט די פרשה פון די קרבנות הנשיאים איז זייער מסוגל צו פועל'ן א שידוך. זאלסטו זאגן יעדן טאג די פרשה פון די נשיאים, און ווען דו ענדיגסט זאגן די פרשה זאלסטו בעטן דעם אייבערשטן ער זאל רחמנות האבן אויף דיר און דיר געבן דיין שידוך.

ליבער ברודער האב נישט קיין תרעומות אויפן אייבערשטן אז דו האסט נאכנישט דיין שידוך, זיי נישט ברוגז אויפן אייבערשטן, דו זאלסט ווייטער בעטן דעם אייבערשטן מיט רחמנות ער זאל דיר ברענגען דיין שידוך, רעד זיך נישט איין אז איינער קען דיר העלפן מיט א שידוך, נאר דער אייבערשטער וועט דיר העלפן און נאר ער מאכט שידוכים. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (בראשית רבה סח, ג): "מצינו בתורה בנביאים ובכתובים שאין זוגו של איש אלא מן הקדוש ברוך הוא", מיר געפינען אין די תורה, אין נביאים און אין כתובים אז א שידוך האט נאר מיטן אייבערשטן.

וואס האט מען פון א שידוך אן שלום בית?

אונזער מנהג איז צו ליינען מיט א ספר תורה נאך שחרית - אין די ערשטע צוועלף טעג פון חודש ניסן - די פרשה פון די נשיאים, דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות חתון, סימן ו), עס איז מסוגל אויף א שידוך; דאס מיינט מען אויף אינגעלייט וואס האבן שוין חתונה געהאט, א שידוך איז שלום בית, ווייל וואס האט מען פון א שידוך אן שלום בית?

ביים רבי'ן איז געווען א יסוד אין עבודת השם צו האבן שלום בית, דער רבי האט אונז זייער אנגעזאגט מיר זאלן מכבד זיין די ווייב, איר האלטן טייער (שיחות הר"ן, סימן רסד).

דער צדיק רבי מאיר'ל פרימישלאנער זכותו יגן עלינו זאגט אויפן פסוק (במדבר ז, יד): "כף אחת", איין בייג - "עשרה זהב", ברענגט עשירות, דאס איז וואס איז וויכטיג ביי א שידוך און ביי שלום בית, חכמינו זכרונם לברכה זאגן (יבמות סג): "נחית דרגא נסיב איתתא", בייג איין דיין קאפ און האב חתונה; נאר אז מען בייגט איין דעם קאפ פארן אייבערשטן, מען געדענקט אז אלעס איז דער אייבערשטער; מיין שידוך, מיין משפחה, מיין לעבן - אלעס אלעס איז נישט קיין מקרה, נישטא קיין פערצופאל, אלעס איז פונעם אייבערשטן - איז מען זוכה צו 'עשרה זהב', קומען צו די העכסטע דרגא, די צענטע דרגא.

מאך א פרישע התחלה פון דעם שבט החודש צו רעדן שייין אין שטוב; אפילו מען רעדט נישט שייין צו דיר, זאלסטו ווייטער רעדן שייין. אז מען איז מכבד די ווייב מיט די כוונה, ווייל דער אייבערשטער האט געהייסן - דעמאלט איז גוט, און אפילו די ווייב פארלירט זיך און זינדלט אן - איז מען ווייטער מכבד מען רעדט ווייטער שייין.

נישט מסיח דעת זיין פון זיין פרייליך

מען טאר נישט מסיח דעת זיין פון זיין פרייליך מיטן אייבערשטן און מיט די מצות וואס מען איז זוכה אריינצוכאפן - אפילו פאר איין רגע נישט, און אפילו מען זעט זיך זייער שלעכט און מען קען נישט טרעפן אין זיך קיין איין גוטע זאך - דארף מען זיך פרייען מיט דעם אז מען איז א איד, און מיט דעם וואס מען דינט נישט עבודה זרה. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (מגילה יג): "כל הכופר בעבודה זרה נקרא יהודי", יעדער וואס לייקנט אין די עבודה זרה ווערט אנגערופן 'איש יהודי'.

פון די שמחה קען מען נישט פאלן, ווייל אפילו מען זאל זיין דער ערגסטער און דער ווייטסטער מענטש - קען מען זיך נאכאלץ פרייען אז מען איז א איד און נישט קיין גוי. אזוי ווי עס איז געווען די מעשה (הובא בספר פרי צדיק חג השבועות, אות יג), דער הייליגער קדושת לוי זכותו יגן עלינו פלעגט יעדן טאג זאגן די ברכות השחר הויף אויפן קול, איין טאג האט ער פארפעלט צו זאגן די ברכה "שלא עשני גוי", איז איינער צוגעגאנגען צו אים און געזאגט: "רבי, איר האט אויסגעלאזט א ברכה, די ברכה פון שלא עשני גוי", האט אים דער הייליגער קדושת לוי געזאגט: "איך האב שוין געמאכט היינט די ברכה! ווען איך בין אויפגעשטאנען אינדערפרי בין איך געווען זייער צעבראכן ביי מיר, איך האב נישט געקענט טרעפן קיין שום זאך מיט וואס איך זאל זיך קענען מחיה ומחזק זיין, האב איך געטראכט צו מיר: 'א איד בין איך דאך, איך בין נישט קיין גוי', און פון גרויס שמחה האב איך מיך נישט געקענט איינהאלטן, און איך האב גלייך געמאכט די ברכה 'שלא עשני גוי', מיט דעם האב איך זיך מחי' געווען".